

[Artículo anterior](#)

[Artículo siguiente](#)

Rango del artículo | *6 ene 2013* | *La Vanguardia (Català)*

La lleugeresa de la diplomàcia amb la Xina

La decisió franquista sobre el Manxukuo podria figurar en el Guinness dels rècords; el telegrama del representant franquista demanant instruccions per al reconeixement diplomàtic va sortir de Tòquio el dia 5 de novembre del 1937 a la nit cap a Roma, d'on va ser retransmès a Salamanca, i la contestació, també per mitjà de l'ambaixada a Itàlia, va arribar el dia 7. No hi va haver gaire debat sobre això i és probable que ho decidís en solitari el director del Gabinet Diplomàtic, José Antonio de Sangróniz, un diplomàtic monàrquic amb família a les Filipines que estava en el punt de mira dels falangistes. Prendre aquesta decisió transcendental en tan poc temps no ha estat l'única pífia diplomàtica espanyola a la Xina. El 1940, una missió econòmica espanyola convidada al Japó va viatjar després també a Manxúria i a Nanquín, on va visitar oficialment un altre dels governs titelles nipons, el de Wang Jingwei, a la Xina central, quan no havia estat reconegut pels mateixos militars japonesos que l'havien posat en marxa i menys encara pels italians. I tampoc no va ser obra dels membres de la missió, el president de la qual, el general africanista Alberto Castro Girona, que havia estat nomenat pels seus interessos a les Filipines, va cometre nombroses rellicades per ignorància. Després de ser advertits pel cònsol a Xangai, que es va traslladar al Manxukuo per avisar-los, Madrid va autoritzar expressament la visita convençut que el govern nacionalista de Jiang estava "crídat a desaparèixer". Després de la derrota japonesa del 1942, el Kuomintang va recordar aquestes insolències franquistes i només la pressió dels Estats Units després de l'esclat de la guerra freda va aconseguir doblegar les suspicàcies a Taipei per la relació oficial amb l'Espanya franquista que, de qualsevol manera, sempre va tenir un perfil molt baix, amb el mateix representant tot un quart de segle, José de Larracochea. I Franco els va tornar a deixar a l'estacada en una de les seves decisions més estrambòtiques, el 1973, quan va establir relacions amb la República Popular de la Xina seguint la iniciativa dels Estats Units. D'acord amb les memòries del ministre Laureano López-Rodó i de com va ser enviat el representant espanyol, Jaime de Ojeda, la decisió també va ser presa a la lleugera i hi va haver més bromes que debats entorn de l'arribada d'un representant xinès, si més no pel fet que fos comunista. Un mal precedent per a les decisions arriscades que Espanya també continua prenent amb la Xina.

Impreso y distribuido por NewspaperDirect | www.newspaperdirect.com, US/Can: 1.877.980.4040, Intern: 800.6364.6364 | Derechos de reproducción y protegido por la ley.

[Artículo anterior](#)

[Artículo siguiente](#)